

[Indenrigsministeren]

mere offentligheden og folketingsrådet om udviklingen på disse områder og dermed virke igangsættende for netop den offentlige debat.

Jeg mener altså, som jeg allerede har været inde på, at vi er i den fase, hvor der skal træffes nogle politiske beslutninger. Udredninger er nødvendige, det er der ingen tvivl om, men den fase, hvor vi først og fremmest udrede problemerne, er faktisk ved at være overstået, og vi har nu et grundlag for til efteråret at beslutte os for en lovgivning. Jeg kan derfor ikke tiltræde det stillede forslag.

Hanne Andersen (S):

Det lovforslag, vi har fremsat, og som er til behandling i dag, er udtryk for, at vi i socialdemokratiet tager disse problemer og spørgsmål omkring etik og medicinsk teknologi meget alvorligt. Debatten, der har været ført, har – selv om den ikke har været præget af den almindelige borger i den udstrækning, som vi havde håbet – alligevel været meget vigtig, og den skal fortsætte. Debatten skal fortsat være et vigtigt led i bedømmelsen af hele dette område, der har med menneskelig forplantning at gøre, men debatten skal have et grundlag, der er bredere end det, vi hidtil har haft. Vi kan ikke fortsætte med, at nogle ved noget, og andre tror noget. Her skal kommissionen bidrage. Kommissionen skal bedømme principperne for videnskabelige forsøg med mennesker, fostre, æg, kønsceller, arvelige sygdomme, reagensglasmetoden og de måder, man anvender sin viden og kunsten på. Grænserne mellem forskning og behandling og anmeldelsespligten for forsøg må inddrages i disse bedømmelser.

Vi lægger megen vægt på åbenhed i alle disse meget svære spørgsmål. Kommissionen kan derfor heller ikke pålægges tavshedspligt, så arbejdsformen skal efter vores mening være overvejende åbne møder, hvor bl.a. sagkundskab kan indkaldes til høringer.

Åbenhed kan efter vor mening kun praktiseres, hvis der i det sekretariat, der skal bistå kommissionen, ansættes en informationsmedarbejder. Information og oplysning er nemlig ikke altid så ligetil. Hvis vi skal debattere på lige fod med forskere og fagfolk, skal vi vide lige meget. Demokrati er oplysning og åbenhed, og vi må i gang nu.

Når vi ikke har angivet, hvor mange delbetænkninger kommissionen skal komme

med, er det udtryk for, at vi ikke ønsker papir for papirets skyld, men det antal delbetænkninger, der er nødvendige, for at vi kan tage stilling til nødvendige regler og lovgivning. Vi forventer delbetænkninger i den takt, kommissionen har afklaret og bedømt problemer og spørgsmål. Derfor lægger vi også vægt på § 1, stk. 3, hvori vi siger, at nye forslag og nye emner ud over dem, der er nævnt i forslaget, inddrages i arbejdet. Medicinsk teknologi på det menneskelige område er jo hele tiden i udvikling, og derfor vil vi ikke have en kommission, der i løbet af kort tid er afskåret fra at arbejde med tingene.

Når der er en tidsfrist til januar 1989, er det, fordi det er en passende periode, inden vi skal tage stilling til fortsættelsen af dette arbejde med en bedømmelse af medicinsk teknologi.

Kommissionen skal efter vor mening bestå af en blanding af folk med indsigt i disse områder, hvad enten det er forskning eller behandling, og der skal også være folk fra handicapområdet, adoptionsområdet, ungdoms- og kvindeområdet, almindelige samfundsdebattører og folk med indsigt i etik og filosofi.

Kommissionens formand skal efter vores mening være en person, som nyder respekt som samfundsdebattør, og som har indsigt i filosofi, etik og medicinsk og biomedicinsk teknologi.

At der i begge grupper skal være lige mange mænd og kvinder er sagt så mange gange i debatten om disse emner, at det må være en selvfølge.

Der var sidste onsdag, da vores forslag indgik i debatten, forskellige ønsker til navnet og til vores forslag i øvrigt. Vi lægger hovedvægten på indholdet og på at komme i gang, og så kan vi senere snakke om de ting. Vi lægger vægt på, at folketingsrådet nedsætter kommissionen. Vi synes, at vanskelighederne må være til at overse, hvis vi skal finde nye veje. For os er det vigtigste, at der er åbenhed og information. Det er vigtigt, at alle disse spændende, afskrækkende, negative og positive metoder og videnskaber bliver belyst og bedømt.

Uvidenhed og gætterier skaber frygt. Med åbenhed, oplysning og viden må vi trække eventuelle grænser, så vore forventninger bliver indfriet og giver sig udslag i øget livskvalitet.